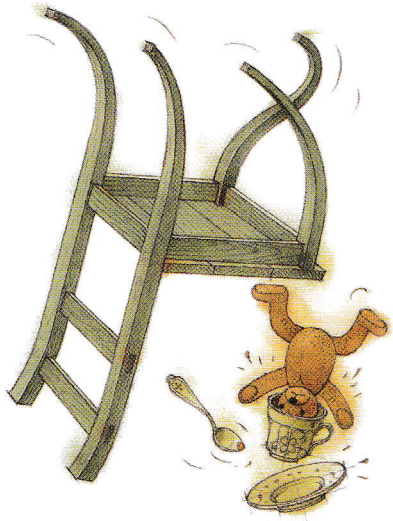
Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Kęstutis Kasparavičius

POVESTEA LUCRURILOR

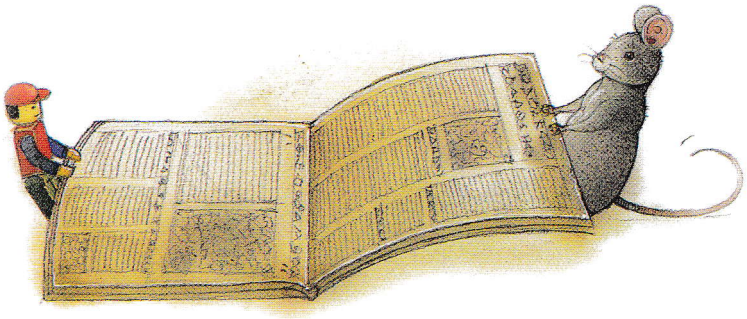
În românește de Claudia Drăgănoiu

EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2018

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CUPRINS

CUVÂNTUL AUTORULUI — 7

TREI CĂRȚI — 8

INVITAȚIE LA CEAI — 10

PANTOFII — 12

CEARTA — 14

POVESTEA CLOSETULUI — 16

PE PLITĂ — 18

ULCIORUL — 20

STILOUL — 22

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

MASA — 24

ȘEMINEUL — 26

ROBINETUL — 28

PERIUȚA DE DINȚI — 30

PERNA — 32

BRICEAGUL — 34

O POVESTE DE BĂGAT ÎN SPERIEȚI — 36

TELEVIZORUL — 38

ÎNTRECEREA DE SCAUNE — 40

MAȘINA DE TUNS — 42

OGLINDA — 44

USCĂTORUL DE PĂR — 46

LAMPA — 48

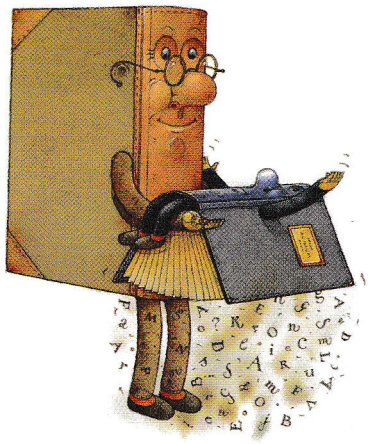
LANTERNA — 50

CEASUL DE PERETE — 52

LUMÂNAREA — 54

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

TREI CĂRȚI

Au fost odată trei cărți care trăiau pe un raft de bibliotecă. Cea mai mare și mai groasă dintre ele era tare deșteaptă. Celelalte două erau micuțe. Una era veselă, cealaltă era tristă.

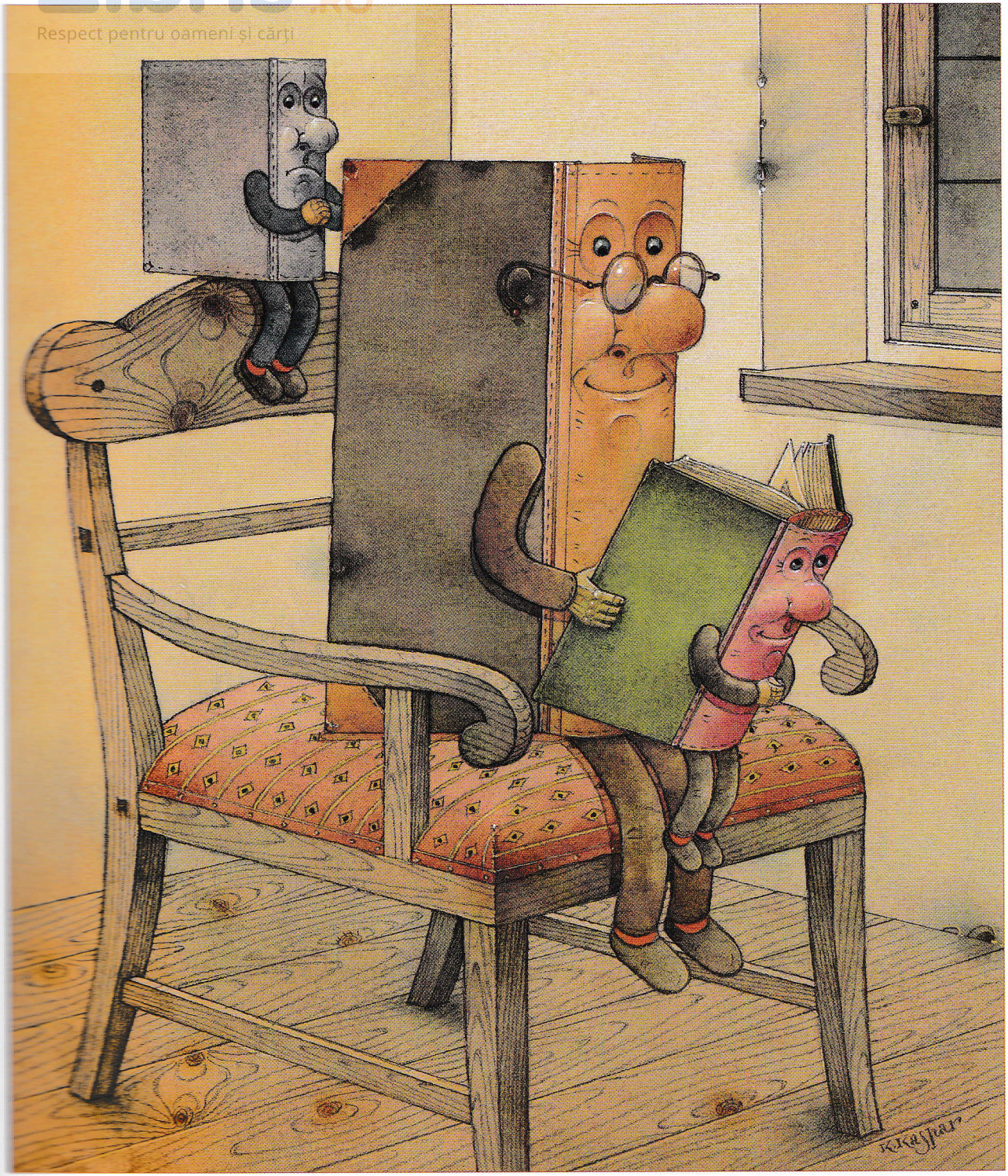
Din când în când, cărții celei mari îi plăcea să citească din cartea cea mică și veselă. Își punea cărticica în poală, o deschidea la întâmplare la o povestioară hazlie, și cum începea să citească, o și apuca chicoteala.

Nici cărticica cea tristă nu pierdea vremea de pomană. Ea citea din cartea mare. Nefericită cum era, cărticica nici nu se gândea să-și piardă timpul cu glume. Cu cât citea lucruri mai deștepte și mai serioase, cu atât se necăjea mai tare.

– Prea ești tristă, i-a spus odată cartea cea deșteaptă. N-o să citească nimeni așa o carte.

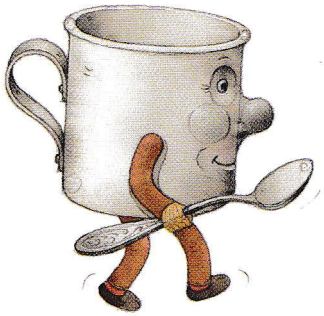
Și-a luat-o pe biata cărticică și a scuturat-o bine, până i-au ieșit din cap toate lucrurile pretențioase și inutile, și a rămas cum fusese, o carte simplă, melancolică.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

INVITAȚIE LA CEAI

S-a întâmplat odată ca ceainicul să-și invite prietenele, ceștile, la ceai. Erau fel și fel de invitați.

A sosit prima o ceșcuță elegantă, cu desene albăstrui. Și-a adus chiar și o farfurioară, pe care să se așeze și să stea și ea comod.

Pe urmă au apărut în grabă două ceșcuțe pentru micul dejun. Clincăneau voios alături de lingurițele de ceai. Una verde și una galbenă.

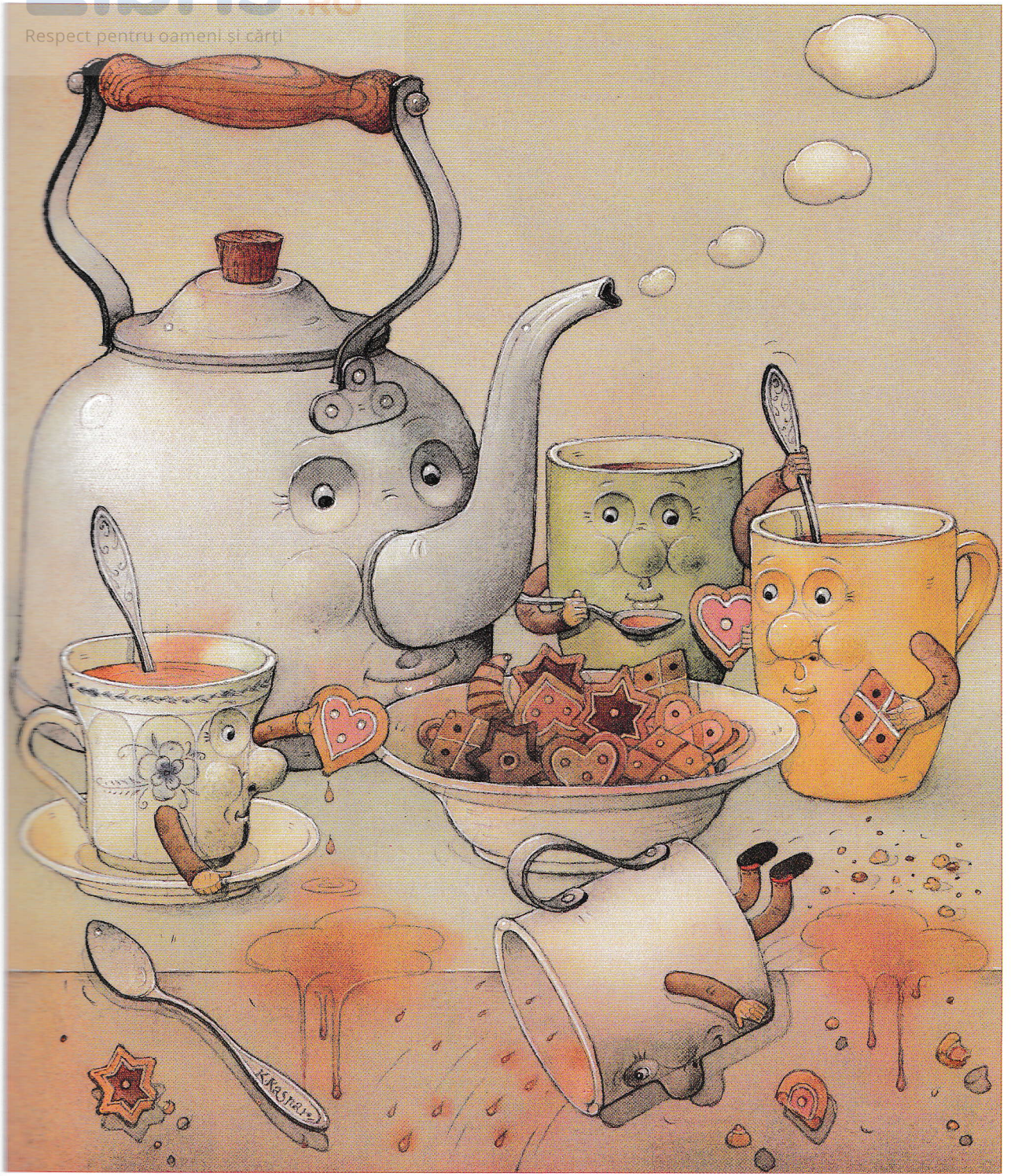
Ultima a venit o cănuță de tablă. Ea mereu întârzia – ce să-i faci, proastă creștere.

Ceainicul le-a turnat tuturor ceai și le-a invitat să ia biscuiți de pe farfurioară. Totul era cum nu se poate mai plăcut, numai cănuța de tablă sorbăcăia zgomotos, clefăia, îndesa la biscuiți cu amândouă mâinile și făcea peste tot numai firimituri – ți-era și silă să te uiți la ea. Pe urmă a încercat să se aplece și să curețe firimiturile cu limba, numai că i s-a vărsat ceaiul și ea s-a prăvălit de pe masă până pe podea. Din fericire pentru ea – se știe! – o cănuță de tablă nu se sparge niciodată.

– Uite așa face întotdeauna, spuseră ceștile binecrescute. Nu mai puteau de indignare.

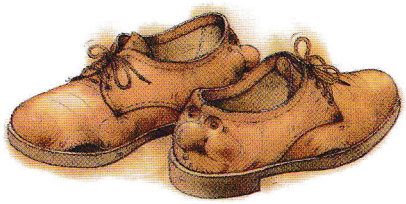
– Și nici nu se mai face odată bucățele! mormăi ceainicul.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

PANTOFII

Au fost odată doi pantofi. Erau întru totul asemănători, doar că unul era dreptul și celălalt era stângul.

Noaptea dormeau și ei ca tot pantoful. Dimineața căscau, se întindeau, făceau exerciții cu șireturile și așteptau până când stăpânul lor îi punea în picioare.

Tot pe hol stăteau și papucii. Ei nu plecau niciodată de acasă, așa că erau cam prostănaci. Nu făceau nimic toată ziulica și mereu râdeau de pantofi, care trebuiau să muncească din greu.

În fiecare dimineață, pantofii făceau aceeași călătorie. O parte mai scurtă, dar interesantă, pe stradă, și una mai puțin interesantă, cu tramvaiul. Întotdeauna era aglomerație în tramvai și mereu se găsea câte o pereche de pantofi ascuțiți și obraznici care îi călcau, din neatenție, pe cap. Urmau apoi niște ore lungi și plictisitoare, petrecute în picioarele stăpânului, sub o masă de calculator. Orele astea, explica stăpânul, erau ore „de lucru". Când lucrul ăsta se sfârșea, pantofii veneau acasă pe același drum.

A venit toamna și au început ploile. Pantofii și-au udat picioarele și în final s-au rupt. Așa că nu s-au mirat deloc atunci când, într-o bună zi, s-au trezit lângă ei cu o pereche de pantofi noi-nouți. Pantofii cei vechi au fost duși în pod, pentru o binemeritată odihnă.

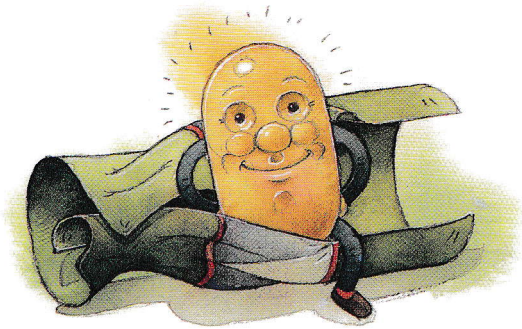
Doar papucii și-au continuat odihna în același loc, dar au rămas la fel de prostănaci cum fuseseră și până atunci.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CEARTA

Odată, cuțitul, furculița și lingura s-au apucat să se certe.

– Fără mine n-ați putea să tăiați nici o bucățică cât vârful unghiei, se aprinse cuțitul, încercând să-i convingă pe ceilalți.

– Și dacă n-aș fi eu, se înfurie furculița, cum ați reuși să apucați bucățica asta cât vârful unghiei?

– Eu mă întreb cum ți-ar fi dacă cineva ar încerca să mănânce supă cu tine, o luă în râs lingura.

Discuția se încinse din ce în ce mai mult, până când se iscă un asemenea scandal încât linguriță, care până atunci stătuse liniștită pe marginea cești, nu mai rezistă și se aruncă în cafea. Până și bomboana, care dormea bușteau, se trezi și se înveli mai strâns în hârtia ei călduță.

– Ia mai tăceți din gură, scandalagiilor, țipă ea cu o voce subțirică și dulce, pe mine mă iubesc toți copiii și pentru mine nu-i nevoie nici de cuțit, nici de furculiță, nici de lingură.

Și zicând acestea, își netezi încă o dată hăinuța de hârtie colorată, ca să fie sigură că îi stă bine.